

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt IV. In genere agitur, quo pacto debeat etiam Amina in obscuritate quantum in se est remanere, vt possit commodè per fidem duci ad summam contemplationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

præbet lucem; iuxta Isaia: effatum: Si non credideritis, hoc est, si vosmetipfos non excæueritis, non intelligetis; hoc est, carerebitis luce & notitiâ eleuatâ & supernaturali. Et sic figuratur fides nube illa, quæ filios Israel ab Ægyptijs, in ipso rubricæ introitu diuidebat. *Et erat* (ait sacer textus) *nubes tenebrosa & illuminans noctem*: Res profecto admiratione digna est, quod cum esset tenebrosa, illuminaret tamen noctem, vt hinc intelligamus, fidem, quæ est obscura & tenebrosa nubes, respectu Animæ (quæ quidem Anima etiam remanet in nocte, cum in noctis præsentia, lumine suo naturali excæcata & priuata sit) tenebris suis illuminare, tenebrisq; animæ præbere lucem: vt hoc modo discipulus Magistro similis euadat. Homo. n. qui in tenebris uiuit, nõ poterat cõuenienti modo illuminari, nisi per aliã tenebrã: secundum illud, quod nos docuit Psalmist. dicẽs: *Dies dñi erunt ut verbum, & nox nocti indicat scientiã* (hoc est) dies qui est Deus in sua æterna felicitate, vbi iam dies est perennis. cõmunicat & manifestat diuinũ suum verbum, quod est filius Angelis ac animabus beatissimis, quæ iam dies sunt, vt illud pernoſcant illoque fruuntur. Nox verò quæ in Ecclesia militanti fides est, vbi adhuc nox est, indicat Ecclesiæ scientiam, & consequenter, cuiuslibet animæ, quæ etiã nox est, cum necdum clarã beatificãque sapientiã fruatur, & in fidei præsentia luce suã naturali priuata est. Itaque id quod hinc elicere debemus, est, fidem quæ obscura Nox est, illuminare Animam quæ in tenebris versatur: sicque verificatur illud, quod etiam David in alio Psalmo dixit, *Et nox illuminatio mea, in delicijs meis*. Quod perinde est, ac si dixisset: In delicijs puræ contemplationis, & meæ cum Deo vnionis, nox fidei, erit ductor meus. Vt hinc intelligamus, Animam debere in tenebris

esse, vt lucem obtineat, hocque iter conficere valeat.

CAPVT IV.

In genere agitur, quo pacto debeat etiam Anima in obscuritate quantum in se est remanere, vt possit commodè per fidem duci ad summam contemplationem.

ARbitror explicatũ iam aliquo modo esse, qua ratione fides est nox obscura Animæ, qua etiam ratione debeat anima à sua naturali luce remanere obscurata, illaque priuata, vt hoc modo se sinat à fide duci, ad sublimem vnionis statum.

Verũ vt Anima hac in parte bene suo munere fungi sciat, necessarium nunc erit, obscuritatem hanc, qua imbuti debet, minutatim explanare, vt hanc fidei abyssum ingredi possit.

Et propterea in præsentis capite agam in generali de illa, in sequentibus vero, deo proprio, magis in particulari trademus modum, quem, ne in hac obscuritate oberraret, seruari debeat, & qua ratione Ductorem huiusmodi, nempe fidem, non præpediat.

Aio igitur Animam, vt commodè per fidem ad hunc sublimem statum deduci possit, nõ solum debere in obscuritate remanere, secundum portionem illã, qua creaturas, ac temporanea respicit, quæ inferior est, & sensitua, de qua iam locuti sumus; sed etiam obcæcari, & obscurari debere, secundum portionem illam, qua Deum, spiritualiaque respicit; quæ portio rationalis est, & superior, de qua in præsentis disputamus. Nam ad hoc vt anima ad supernaturalem transformationem pertingat, certum est, debere eam obscurari, & omne illud, quod naturæ suæ consentaneum est, nempe senti-

E fiti-

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

Vt anima per fidem ad vnionem cum Deo deduci possit, debet non solum secundum inferiorem partem, sed etiam secundum superiorẽ obcæcari.

fitiuum, & rationale, transgredi, & trāsilire. Supernaturale enim, significat id, quod naturale transcendit, quare necesse est, naturale inferius remanere. Cum enim vnio hæc & trāformatio, sensibus, & aptitudini, seu habilitati humanæ, (subiecta esse nō possit, debet anima perfecte, ac spontaneè, ab omnino eo, quod in eā ingredi, seu illam replere potest, sese vacuā inanemq; reddere; debet inquā ab omni amore, ac propensione, quantū ad illā spectat sese exinanire: Deum enim nemo præpedire potest, quominus in Anima resignata, denudata, ac ad nihilū redacta, quicquid illi liberit operetur, efficiatque. Quare ab omnibus taliter sese exinanire debet, vt licet pluribus supernaturalibus donis potiatur, semper tamen veluti denudata ab illis, & in obscuris, instar cæci, remaneat, obscuræ fidei innitendo, illam sibi in lucem, ac ductricem eligando, nullo modo figēdo pedem, aut inhærendo alicui ex rebus illis, quas intelligit, gustat, sentit, aut imaginatur: vniuersa siquidē ista tenebræ sunt illā impeditura: fides quoque est super omnē illam intellectionem, gustum, & perceptionem. Et nisi in huiusmodi rebus sese exæcauerit, remāseritque omnino in obscuritate illorum intuitu, ad id quod amplius est nō perueniet, nempe ad id, quod fides docet. Cæcus nisi omnino totaliter sit talis, nō facile permittit se à suo ductore dirigi, sed ob modicum illud residuæ lucis, quodlibet iter rectum arbitratur, eo quod aliud cōmodius minime videt, potestque hoc modo ipsum etiā ductorē suum in errorem inducere, taliter etenim se gerit, ac si videret, præsertim cum etiam ductori præcipere possit. Adeundē modum Anima, si alicui propriæ notitiæ, gustui, vel sensui nititur, (cum vniuersa hæc licet maxima, & summa, sint valde exigua, & ab eo quod est Deus, dissentanea, & dissimilia,

ac proinde ad carpēdā viam hāc inepta) facile aut errat, aut retardatur, eō quod nō est totaliter obcæcata fide mediante, quæ est vera ductrix ipsius. Hoc enim insinuare voluit S. Paul. cum dixit: *Credere enim oportet accedentē ad Deum, quia est: Ac si diceret; Anima, quæ ad diuinam vnionem aspirat; non debet illuc tendere intelligendo, nec gustui, sensui, vel imaginationi innitendo; sed diuinæ essentiæ perfectionem credendo, quæ à nullo intellectu, appetitu, imaginatione, aut aliquo alio sensu capi, aut attingi potest; vel in ista vita, sicuti est seiti, imo illud, quod in præfenti vita de Deo percipi, intelligi, & degustari potest, licet sublimissimum sit; in immensum ab eo, quod ipse est, & à purā ipsius possessione distat.*

Anima ad vnionē diuinam debet tendere non intelligendo, sed credendo.

Et propterea Isaias dixit: *Oculus non vidit Deum absque te, quæ preparasti expectantibus te. Et S. Paulus: Oculus non vidit, nec auris audiuit; nec in cor hominū ascendit, quæ preparauit Deus ijs, qui diligunt illum. Quomodo cumque igitur voluerit Anima perfecte vniri, per gratiam, amoremque perfectum in hac vita illi, cui per gloriam vnienda est in altera, (qui, vt hic S. Paulus dicit, adeo ingens bonum est, vt nec oculus viderit, nec auris audierit, nec in cor hominis mortalis simile quid ascenderit) manifestum est, id fieri debere, obscurando se & priuando omni eo, quod per oculos ingredi potest, & auribus percipi, & imaginatione exprimi, & deniq; corde (quod hoc loco Anima significat) comprehendere. Vnde magnopere præpeditur Anima, ad sublimē istum vnionis statum proficiscēs, quando se alligat, vel innititur, alicui suæ intellectioni, sentimento, imaginationi, iudicio, voluntati, modo, vel cuicumque alteri propriæ rei, ignorando modum auellendi, & denudandi se ab omnibus istis. Vt enim diximus, id ad quod illa per-*

Ija. 64. 4. 1. Cor. 2. 9

Magnopere præpeditur Anima ab vnionē ad optionē si alicui suæ intellectioni, sentimento, voluntati, modo, vel cuicumque alteri propriæ rei, ignorando modum auellendi, & denudandi se ab omnibus istis.

git.

git, & aspirat, omnia hæc superat; licet illud supremum sit, & præstantissimum, quod in hac vita sciri, & gustari potest: sicque necessario hæc omnia transcendere debet, & transire ad nõ sciendum. Quamobrem in hoc ad vñionem itinere, relinquere suam propriam viam, est veram ingredi viam, vel vt melius dicam, est ad ipsum illius peruenire terminum; & suum proprium modum deserere, est in illud, quod nullum habet modũ, nempe in Deũ, intrare. Anima enim, quæ ad hunc statum peruenit, non amplius habet suos modos, neq; illis adhæret, sed nec adhærere potest. Dico non habere modos, intelligendi, vel degustandi, aut sentiendi, licet in se contineat vniuersos modos: illius adinstar, qui nihil habet, & tamen possidet omnia; si enim tantum animi habeat, vt audeat interioris, exteriorisq; limitatũ suum esse naturale transilire, intrat sine dubio sine limite, in supernaturalia, quæ nullo coarctatur modo, cum contineant eminenter, vniuersos modos. Itaq; peruenire huc, est egredi inde, elõgando à se, & abijciendo, quam maxime istos modos, viles, ad sublimissimum istum assequendum. Itaque transilendo, & transcendendo vniuersa illa, quæ siue spiritualiter, siue sensibiliter scire, & intelligere potest, debet Anima ex vniuersis præcordiis exoptare, peruenire ad illud, quod in præsentivita scire nequit, nec in coreius ascendere. Et retro à se abijciendo omne illud, quod spiritualiter, vel sensibiliter gustat, & sentit, aut potest in hac vita degustare, & sentire: debet ingenti desiderio anhelare ad illud, quod vniuersum gustum, sentimentumque exuperat. Et vt Anima pro hac re remaneat, libera, vacua, & tanti boni capax, nullã ratione adhærere, sibi que aturabere aliquid ex rebus illis debet, quas in se spiritualiter, vel sensibiliter receperit,

(vt paulo post dicemus, quando de hac re in particulari tractabimus) multo has minores æstimando, comparatione illarum. Quo enim pluris facit illa siue spiritualia sint, siue non, quæ intelligit, gustat, & imaginatur, tanto amplius ex supremo bono detrahit & aufert, maioremque patitur moram in perueniendo ad illud: & quo minoris facit omne illud, quod habere potest, respectu, seu consideratione summi boni, tanto plus illi addit, plurisque illud facit, & consequenter tantò plus ad illud accedit. Hocque modo in tenebris, fide mediante, quæ licet obscura sit, admirabilem tamẽ præbet lucẽ, maximopere anima diuinæ vñioni appropinquat. Profectò si Anima aliquid videre, seu intelligere valet, magis excæcetur, & obfuscaretur circa Deum, quam ille, qui oculis apertis solem splendens intrueretur. Quamobrem in hoc diuinæ vñionis itinere, suas potentias excæcando, lumen debet videre: iuxta illud Saluatoris in Euangelio. *In iudicium ego in hunc mũdum veni, vt qui non vident videant, & qui vident cæci fiant &c.* Quod vt sonat, intelligi debet de isto itinere spirituali, nempe quod Anima illa, quæ in obscuritate fuerit, & se omni sua luce naturali, & propriis priuauerit, ipsa supernaturaliter videbit: illa vero quæ alicui suæ luci inniti voluerit, excæcabitur magis, & ampliores in hoc vñionis itinere moras sustinebit.

Vt autẽ minus cõfule procedamus, existimo necessariũ fore capite sequenti declarare, quidnam sit istud, quod vñionẽ animæ cõ Deo appellamus: arbitror enim, magnã id allaturum lucẽ ijs, quæ in sequentibus dicturi sumus. Vnde iudico expediens, Tractationem hæc prosequi, velut huius loci propriã. Licet, n. interrumpatur quodammodo filũ eorũ, de quibus nunc agimus; non

B.
Ioannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

Ioan. 9. 39

tamen est extra institutum nostrum hæc Tractatio: siquidem ijs ipsis, de quibus disputamus, dabit lucem.

Quare sequens caput erit parenthesis instar: confestim enim nobis ad Tractationem de tribus Animæ potentijs in particulari, in quantum tres Theologicas virtutes respiciunt, & ad hanc secundam spirituales noscitur spectat, redeundum erit.

CAPVT V.

Quid sit vnio Animæ cum Deo explicatur, & comparatio seu similitudo quadam proponitur.

EX hucusq; dictis, aliquatenus conijci, & intelligi potest, quidnam illud sit, quod hic vnionem cum Deo appellamus, & id eo clarius intelligentur, quæ hoc loco de ea adducemus. Non est in præsentem mens mea explanare in particulari, qualis sit vnio intellectus, & qualis voluntatis; qualis etiã memoriæ, qualis transiens, & qualis permanens in dictis potentijs, & qualis totalis; de his enim postmodum agemus, quæ etiã comodius multo percipientur in locis proprijs, quando nimirum de eadem pertractando materiã, præ oculis viuum habebimus exemplũ, simul cum intelligentia præsentem, ibi quælibet res percipietur, & animaduertetur, meliusque de illa feretur iudicium. In præsentem solummodo mihi sermo est, de ista vnione totali, & permanenti secundum Animæ substantiam, ac eius potentiã, quantum ad habitum vnionis spectat; nam quantum ad Actum pertinet, Deo fauente postmodum agemus, & ostendemus, qualiter nec habeamus, sed nec habere in hac vitã possumus vnionem permanentem in potentijs, sed solummodo transeuntem.

*Multiplex
Anima vnio
cum Deo.*

*De qua
narratio
in præ
sentem agitur.*

Ut itaque qualisnam sit vnio hæc, de qua agimus, intelligamus, sciendum est, Deum in quacumq; Anima, licet illa sit maximi inter homines peccatoris, manere, & substantialiter esse præsentem. Et hic vnionis modus, vel præsentia, (quam possumus appellare naturalis ordinis) semper inter Deum, & vniuersas creaturas reperitur, secundum quem etiam conseruat illis esse, quod habent: ita vt si ab illis secundum istum vnionis, seu præsentia modum abesset, statim in nihilum redigerentur, & desinerent esse. Quare cum de vnione Animæ cum Deo loquemur, nequam loqui volumus, de huiusmodi Dei præsentia substantiali, quæ semper in omnibus creaturis reperitur, sed de transformatione, & vnione Animæ cum Deo per amorem: quæ tunc solum perficitur, quando interuenit similitudo amoris, inter Deum, & Animam; & idcirco hæc vocabitur vnio similitudinis, sicut illa vnio essentialis, vel substantialis, & illa naturalis, ista supernaturalis, quæ tunc est quando duæ voluntates, Animæ videlicet, & Dei sunt vniformes, nec in vna aliquid reperitur, quod alteri repugnet; sicque quando Anima totaliter ablegauerit à se omne illud, quod repugnat, nec conformatur voluntati diuinæ, remanebit in Deum per amorem transformata.

Quod non solum intelligitur de eo, quod actu repugnat, sed etiam de eo quod repugnat secundum habitum, ita vt non solum voluntarij imperfectionum actus, ab Anima debeant abesse, sed etiam illarum habitus. Et quoniam nulla creatura, nullaque illius actio, aut habitus, pertingere potest ad id quod est Deus, ideo debet detudari Anima ab omni creatura, & ab omnibus actionibus, & habitibus.

*Ista de qua
hic agitur
anima cum
Deo vnio,
appellari
potest vnio
similitudinis.*

*Non solum
voluntarij
imperfectionum
actus abesse
debet ab
Anima
que ad vnionem
cum Deo
appertinet,
sed etiam
illarum
habitibus.*